

James Patterson
a Emily Raymondová

Prvá láskaa

COD
BOO

Prvá láska

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

James Patterson, Emily Raymondová

Prvá láska – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Prvá láská

James Patterson
a Emily Raymondová

COO
BOO

Pre Jane...

V jeseni roku 2010 som odovzdal koncept knihy Prvá láska svojmu vydavateľovi, ale ten príbeh sa v skutočnosti začal pred mnohými rokmi. Zalúbil som sa do ženy menom Jane Blanchardová. V jedno ráno sme sa šli poprechádzať po New Yorku. Jane z ničoho nič pochytil silný záchvat. Nasledujúce dva roky bojovala s rakovinou a zomrela mladá. Príliš mladá. Janie, chýba mi tvoj úsmev. Dúfam, že vďaka tejto knihe prežije. Tento lúboštný príbeh mi pripomína časy, ktoré sme spolu strávili (hoci si nepamätám, že by sme ukradli nejaké autá).

J. P.

— prológ —

jeden

Fajn, týmto priznaním sa zrejme nepostavím do najpriaznivejšieho svetla, no hneď na začiatku musím podotknúť, že inak som bola nesmierna poctivka a dobráčka, a len čo som sa v ten deň uliala z posledných dvoch hodín (z fyziky a angličtiny pre pokročilých), pochytila ma príšerná, ba až smiešna nervozita. Odrazu som mala pocit, že celý ten šíalený plán nebude stáť za to.

Keď sa na to späťne dívam, nemôžem uveriť, že som bola *kúsok od toho*, aby som sa vzdala najkrajšieho, najzábavnejšieho a najbolestivejšieho zážitku, ktorý mi zmenil život.

Bola som riadna trúba.

Sedela som v Ernieho lekárni a pohostinstve a v bruchu mi poletovalo asi päťsto motýľov. Špičkami starých kovbojských číziem značky Frye som neustále kopala do pultu, až kým mi Ernie – ten chlapík má asi milión rokov a je hrozný hundroš – nenakázal, nech s tým prestanem. To už je čo povedať, lebo dosť zle počuje, po jedinom koncerte Nickelbacku by bol hluchý ako peň, a tak som nohy odtiahla a klepala som nimi ďalej, ale už iba vo vzduchu.

Tešilo ma, že sa ma nespýtal, prečo vysedávam v jeho starodávnom obchode a pijem obrovskú kávu (ktorú som potrebovala asi tak ako dieru v hlave) namiesto toho, aby som bola v klamathfallskej strednej škole o dva bloky ďalej a počúvala, ako pán Fox tára o priestorovo-časovom kontinuu. Ozaj som netušila, čo by som na to odpovedala.

Nuž, Ernie – teda vlastne pán Holman – čakám na chalana, s ktorým by som nikdy nemohla randiť, a chystám sa ho požiadať o čosi, čo nám buď zachráni životy, alebo nás to úplne zničí.

Ernie sa veľmi nestará o tínedžerské problémy a zrejme práve preto k nemu do obchodu nechodieval nik, koho poznám – no môže to byť aj tým, že všetky cukríky tam pokrýva vrstva prachu a tyčinky Snickers sú také tvrdé, že ich človek môže použiť ako kladivo.

Mne to však neprekáža. Ani spomínanému chlapcovi. Je to naše obľúbené miesto.

V oný deň som si od neho našla odkaz. Nejakým spôsobom sa mu podarilo dostať do mojej skrinky, hoci nechodí do našej školy a máme tam strážnikov pomaly ako z námornej pechoty, ktorých cieľom je uchrániť nás pred bohviečim (možno pred tým, aby sme z čirej nudy malomestského života robili výtržnosti).

Axi,

VRAJ MÁŠ NEJAKÉ PREVRATNÉ NOVINKY? SOM ŠOKOVANÝ – AKO SI MÔŽEŠ MYSLEŤ, ŽE MA NIEČÍM DOKÁŽEŠ PREKVAPIŤ? ČI SKÔR PREKVAPENÝ Z TVOJHO PRESVEDČENIA, ŽE MA MÔŽEŠ ŠOKOVAŤ? SKRÁTKA, NIEČO Z TOHO. SI PREDSA POVESTNÁ BIFLOŠKA. NO AJ TAK SA UŽ NEVIEM DOČKAŤ, KEDY SI TO VYPOČUJEM. STRETNEME SA O 13.15 U ERNIEHO. ÁNO, TO ZNAMENÁ, ŽE SA ULEJEŠ Z HODINY. VÝHOVORKY NEPRIJÍMAM.

TVOJ OBLÚBENÝ „DAREBÁK“

To aby ste si vedeli predstaviť Robinsona. Raz som ho zo žartu nazvala darebákom a odvtedy mi to dookola pripomína. Má takmer sedemnásť. Je to môj najlepší priateľ. Môj spolupáchateľ.

Vtom som začula, ako sa otvorili dvere, a hneď som vedela, že je to on – Erniemu sa totiž rozjasnila tvár, akoby práve dostal darček. Robinson vždy každého očaril: keď vošiel do miestnosti, zdalo sa, že všetky svetlá sú zrazu žiarivejšie.

Prikročil ku mne a potľapkal ma po pleci. „Axi, ty trdlo,“ zvolal (samozrejme, láskyplne). „Nikdy nepi Ernieho kávu bez šišky.“ Vzápätí sa ku mne naklonil a šepol: „Tá vec ti do žalúdka vyžerie obrovskú dieru.“ Potom si obkročmo sadol na stoličku vedľa mňa. Jeho nohy vyzerali vo vyblednutých leviskách dlhé a vychudnuté. Mal na sebe flanelovú košeľu, hoci bol už koniec mája a vonku bolo takmer dvadsaťštyri stupňov.

„Ahoj, Ernie,“ zakríčal, „počul si, že Timbers vykopli trénera? A mohli by sme dostať vyprázaný venček?“

Ernie k nám podišiel a pritom krútil šedivou hlavou. „Futbal!“ zafrflal. „Oregon v prvom rade potrebuje profi bejzbalový tím. To je ozajstný šport.“ Na starý otlčený tanier položil šišku a poznamenal: „Na účet podniku.“

Robinson sa ku mne s úškrnom otočil a palcom ukázal na Ernieho. „Zbožňujem toho chlapíka.“

Videla som, že to je vzájomné.

„Tak,“ ozval sa Robinson a všetku pozornosť už sústredil iba na mňa, „aký šialený nápad ti to skrsol v hlave? Chceš si ísť konečne vybaviť dočasný vodičák? Rozhodla si sa, že vypiješ celé pivo? Alebo si už nemieniš robiť úlohy tak svedomito?“

Vždy sa do mňa naváža za to, že som taká poctivka. Myslí si – a môj otec s ním súhlasí –, že je taký svojvoľný preto, lebo nechal strednú. Pripadala mu totiž „nedostatočne presvedčivá“ a „hemžilo sa to tam samými kreténmi“ (slovo *kretén* som ho, pravdaže, naučila ja). Podľa mňa na tom bude niečo pravdy.

„Zrejme prepadnem zo všetkého okrem angličtiny,“ vyhlásila som. Nezveličovala som. Môj priemer onedlho prudko klesne, pretože sa blížili záverečné písomky, a pri troche šťastia tam už v tom čase nebudem. Keby som to vedela týždeň predtým, celú noc by som nezažmúrila oka. No podarilo sa mi to hodiť za hlavu, lebo keby mi tento plán vyšiel, môj život sa zmení.

„Ako ťa poznám, všetko z toho je vysoko nepravdepodobné,“ podotkol Robinson. „Čo ak si teda, nedajbože, mierne rozrušená a dostaneš z niečoho B plus? Začala si písať veľký americký román... *och!*“

Plesla som ho po ramene. „Prosím ťa. Popri škole a staraní sa o svojho drahého otca som na písanie vôbec nemala čas.“ Otec pred niekoľkými rokmi spadol na dno a odvtedy sa odtiaľ snaží prepíť naspäť. Nemusím hovoriť, že tá stratégia mu veľmi nevychádza. „Môžeme sa sústrediť na tú vec, pre ktorú som ťa sem zavolala?“ opýtala som sa.

„A tou je...?“

„Chystám sa utiecť,“ odvetila som.

Robinson otvoril ústa. Mimochodom, so všetkou úctou, na rozdiel od iných nikdy nenosil strojček a mal dokonalý chrup.

„A aby si vedel, ideš so mnou,“ dodala som.

dva

„Počul si to, Ernie?“ zakričal Robinson. Aj by som mu povedala, že vyzerá riadne vyjavene, ibaže potom by sa tým slovom pri každej príležitosti oháňal.

Ernie, samozrejme, nepočul nič, dokonca ani jeho otázku. A tak Robinson odsunul šišku a zísal na mňa, ani čo by ma videl prvý raz v živote. Nestávalo sa často, že by som ho niečím prekvapila, preto som si to užívala.

„Čítal si niekedy tú knihu *Na ceste*, ktorú som ti dala?“ spýtala som sa.

Zdalo sa, že je v rozpakoch. „Začal som...“

Zagúľala som očami. Večne dávam Robinsonovi knihy a on mi ustavične nosí nejakú hudbu, ale keďže je dosť nesústredený a mne zdochol iPod, väčšinou upadnú do zabudnutia. „Nuž, Sal – ktorým je v skutočnosti samotný autor Jack Kerouac – putuje s kamarátmi po celej krajine, pričom stretnú kopu bláznivých ľudí, tancujú v lacných baroch, lezú po horách a stávkujú na dostihy. A presne to budeme *robiť* aj my. Odídeme z tejto stoky a vyberieme sa na parádny výlet. Z Oregonu až do New Yorku – a cestou sa, pravdaže, zastavíme v ďalších mestách.“

Robinson na mňa mlčky žmurkal a v jeho pohľade akoby sa ukrývala otázka: *Čo si vlastne zač?*

Vystrela som sa. „Najprv si zájdeme pozrieť sekvoje, lebo sú to mystické stromy. Potom nabehneme do San Francisca a Los Angeles. Následne sa pustíme na východ k veľkým piesočným dunám v Colorade. Nevynecháme však ani Detroit – *mesto*

áut, Robinson, pretože to je niečo pre teba. Keďže máš tak rád rýchlu jazdu, zvezieme sa na horskej dráhe Millenium Force v zábavnom parku Cedar Point. Dosahuje rýchlosť až stodeväťdesiattri kilometrov za hodinu! Ďalšou zastávkou bude Coney Island. Pôjdeme sa mrknúť na chrám z Denduru v Metropolitnom múzeu umenia. Budeme robiť, čo len chceme!“

Vedela som, že to znie strelene, a tak som rozťahla pokrčenú mapu, aby som mu ukázala, ako si to celé predstavujem. „Tu je naša trasa,“ vysvetlila som. „Tá fialová čiara predstavuje nás.“

„Nás,“ zopakoval. Očividne mu chvíľu trvalo, kým môj návrh pochopil.

„Nás. Musíš ísť so mnou,“ prehovárala som ho. „Bez teba to neovládne.“

Bola to pravda. Potrebovala som ho väčšmi, než som pred ním – ba dokonca i sama pred sebou – mohla priznať.

Robinson sa odrazu rozosmial a chechtal sa tak dlho a prenikavo, až som sa bála, že sa mi tým usiluje povedať: *Ani náhodou, ty jedna šibnutá ženská. Hoci vyzeráš ako Axi, očividne si nejaká vyšinutá maniačka.*

„Ak zostaneš tu, kto mi bude pripomínať, aby som si ku káve dala šišku?“ naliehala som, lebo som nebola pripravená na jeho skeptickú či sarkastickú reakciu. „Vieš predsa, že nemám orientačný zmysel. Čo keď sa stratím v L. A., nájdu ma scientológovia a uverím v galaktického vládcu Xenu aj mimozemšťanov? Čo ak sa v Las Vegas opijem a vydám sa za nejakého neznámeho? Kto ma štuchne do rebier, hneď ako začnem citovať Shakespeara? Kto ma pred tým všetkým ochráni? Nemôžeš pustiť šestnásťročné dievča na cestu cez celú krajinu samo. To by bolo morálne nezodpovedné...“

Robinson zdvihol ruku, no ešte stále sa chichotal. „Môžem byť darebák, ale nie som *morálne nezodpovedný*.“

Ten chlapec konečne prehovoril! „Znamená to, že ideš?“ opýtala som sa so zatajeným dychom.

Zahľadel sa do stropu. Vedome ma týral. Natiahol sa po tanier a zamyslene si odhryzol z venčeka. „Nuž,“ hlesol.

„Nuž, čo?“ Znova som začala okopávať pult. A to poriadne.

Prehrabol si tmavé vlasy, ktoré mal vždy trochu strapaté – dokonca aj keď sa dal ostrihať. Potom sa otočil a uprel na mňa šibalský pohľad. „Nuž,“ ozval sa pokojne, „to si píš, že idem.“

—
prvá
část
—

1

Keď som sa zobudila a spod postele som vytiahla plecniak, bolo pol piatej ráno. Niekoľko posledných nocí som strávila tým, že som si doň horúčkovo balila veci, nato som ich odtiaľ vyhádzala a vzápätí som sa do toho pustila odznova. Chcela som sa uistiť, že mám všetko, čo potrebujem, a nič viac: zopár šiat na prezlečenie, kastílske mydlo doktora Bronnera (na obale píš, že ho môžete využiť „ako šampón, sprchový gél, do kúpeľa, na holenie, masáž či čistenie zubov“) a švajčiarsky armádny nôž, ktorý som ocovi čmajzla zo zásuvky v stole. Ďalej fotoaparát a, samozrejme, denník – ten som so sebou nosila všade.

Och, a ešte vyše tisícpäťsto dolárov v hotovosti, pretože za uplynulých päť rokov som bola najlepšia opatrovateľka našej susedky a patrične som si za to dala zaplatiť.

V kútiku duše som možno vždy vedela, že raz zodvihnem kotvy. Prečo inak by som tie peniaze nerozhádzala na iPad a plesovú róbu od Very Wang ako všetky ostatné dievčatá v triede? Celé roky mi na stene visela mapa Spojených štátov, ustavične som na ňu zízala a vybavovala som si, aké asi je Colorado, Utah, Michigan alebo Tennessee.

Nemôžem uveriť, že mi trvalo tak dlho, kým som nabírala odvalu odísť. Koniec koncov, bola som pri tom, keď to spravila mama. Šesť mesiacov po smrti mojej malej sestričky Carole Ann si utrela sčervenené oči a vyparila sa. Vrátila sa na východ, kde vyrástla, a pokiaľ viem, ani raz sa neobzrela.

Nutkanie utiecť je možno dané geneticky. Mama to urobila, aby unikla žiaľu. Otec sa o to snaží prostredníctvom alkoholu. A teraz som sa na to chystala aj ja... a hoci to bolo zvláštne, pripadalo mi to *správne*. Konečne. Takmer sa mi podarilo odpustiť mame za to, že zdúchla.

Vkĺzla som do cestovných šiat a do tenisiek – rozlúčila som sa so svojimi obľúbenými čizmami – na plece som si vyhodila vak a pevne som si utiahla popruhy. Toto mesto, tento byt a život mi budú chýbať asi tak, ako sa bývalému väzňovi cnie za jeho celou, čiže ani trochu.

Otec spal na našom hnusnom gauči v obývačke. Kedysi na ňom boli pekné ružové kvietky, ale teraz vyzerali akési hnedo-oranžové, akoby ešte aj vyšívané rastliny v tom byte zahynuli v dôsledku zanedbanosti. Prešla som okolo neho a prešmykla som sa von.

Otec v spánku trochu zafučal, ale okrem toho sa ani len nepohol. Za posledných niekoľko rokov si zvykol na to, že mu odchádzajú blízki ľudia. Prekážalo by, keby ho opustil ďalší člen Moorovcov?

Na chodbe som sa však zastavila. Predstavila som si, ako vstane a odviečie sa do kuchyne, aby si spravil kávu. Uvidí, že som tam pekne upratala a bude mi za to vďačný. Ba možno sa rozhodne, že sa z práce vráti skôr a uvarí večeru, ktorú zjeme ako rodina (teda to, čo z nej zostalo). A potom na mňa počká pri stole presne tak, ako som ho čakávala toľké noci, až kým jedlo nevychladne.

Napokon mu dôjde, že som preč.

V hrudi sa mi rozľahla tupá bolesť. Otočila som sa a vošla som naspäť.

Otec ležal na chrbte, ústa mal pootvorené a ešte stále bol obutý. Natiahla som k nemu ruku a jemne som sa dotkla jeho pleca.

Koniec koncov, nebol až takým príšerným otcom. Platil nájomné a potraviny, hoci nákupy som zvyčajne robila ja. Keď sme sa rozprávali, čo nebolo často, pýtal sa ma na školu a kamarátov. Vždy som mu povedala, že všetko je fajn, lebo som ho ľúbila dosť na to, aby som mu klamala. Usiloval sa najviac, ako len mohol, napriek tomu, že to nebolo bohviečo.

Napísala som asi osemsto konceptov odkazu na rozlúčku. Prosebný: *Snaž sa ma pochopiť, prosím. Jednoducho to musím spraviť, oci.* Lichotivý: *To tvoja láska a pozornosť mi dodávajú silu podniknúť túto cestu, oci.* Literárny: *Ako napísal významný írsky dramatik George Bernard Shaw: „Život nie je o tom, aby človek našiel sám seba. Svoju osobnosť musí vyformovať.“ A presne to chcem, oci.* Trpký: *Neboj sa o mňa, viem sa o seba postarať. Koniec koncov, robím to, odkedy odišla mama.* Ani jeden sa mi však nezdal vhodný a všetky som zahodila.

Zohla som sa k nemu. Cítila som pivo, pot a vodu po holení Old Spice.

„Ach, ocko,“ šepala som.

Možnože jedna malá časť zo mňa dúfala, že sa zobudí a zastaví ma. Nepatrná a chabá časť, ktorá sa chcela vrátiť do detstva, keď naša rodina ešte nebola chorá a zlomená. Ibaže to už nebolo možné.

Naklonila som sa a pobožkala som ho na líce. Potom som naozaj odišla.

2

Robinson na mňa čakal v zadnom boxe malej reštaurácie na Klamath Avenue otvorenej celú noc, dva bloky od autobusovej stanice. Vedľa seba mal ruksak, ktorý vyzeral, akoby ho kúpil za kura a päťcentovku od nejakého vandráka, naskakujúceho načierno na vlak. Pri pohľade na jeho tvár mi hlavou hneď preblesol obraz strážneho psa, čo oddychuje s otvoreným okom. Pozrel sa na mňa pomedzi paru, ktorá mu stúpala z kávy.

„Objednal som koláč,“ povedal.

Vtom nám čašníčka ako na zavolanie priniesla lepkavý tanier s čučoriedkovým koláčom a dve vidličky. „Vy dvaja ste hore nejakو skoro,“ podotkla. Ešte vždy bola tma. Dokonca ani vtáčiky sa zatiaľ nezobudili.

„Sme totiž upíri,“ odvetil Robinson. „Prišli sme si dať niečo pod zub predtým, než zalezieme do postele.“ Prižmúril oči, aby si prečítal jej menovku, a obdaril ju širokým, oslnivým úsmevom. „Neprezrad' nás, Tiffany, dobre? Nepotrebujem mať v srdci drevený kolík. Mám iba päťsto rokov – som *príliš* mladý a pekný na to, aby som zomrel.“

Zasmiala sa a otočila sa ku mne. „Tvoj frajer rád flirtuje,“ poznamenala.

„Nie je môj frajer,“ vyhrkla som rýchlo.

Robinson zareagoval takisto promptne. „Pozvala ma von, ale odmietol som ju.“

Kopla som ho pod stolom a zjajkol. „Klame,“ vyhlásila som. „Bolo to presne naopak.“

„Vy ste teda komedianti,“ prehodila Tiffany. Nebola od nás oveľa staršia, no pokrútila nad nami hlavou, akoby sme boli dve hlúpe deti. „Mali by ste s tou šou vyraziť na turné.“

Robinson si odhrýzol poriadny kus koláča. „Práve sa na to chystáme.“

Vzápätí tanier posunul pred oči, ale potriasla som hlavou. Nemohla som jesť. Dovtedy sa mi celkom darilo držať nervy na uzde, odrazu som však mala pocit, že vyskočím z kože. Kedy som urobila niečo také bláznivé a veľkolepé? Ved' som nikdy ani len neporušila večierku.

„Švihni si s tým koláčom,“ súrila som ho. „Autobus do Euróky odchádza o štyridsaťpäť minút.“

Prestal žuť a zadíval sa na mňa. „Prosím?“

„Bus. Vieš, ten, na ktorý máme nastúpiť, ak odtiaľto chceme konečne vypadnúť.“

Robinson sa rozrehotal a napadlo mi, že ho znova kopnem, lebo človek nemusí byť génius, aby dokázal rozlíšiť, kedy sa smejú s *ním* a kedy *na ňom*. „Čo je také smiešne?“

Naklonil sa a chytil ma za ruky. „Axi, Axi, Axi.“ Pokrútil hlavou. „Toto je výlet nášho života. A nevyrazíme naň v autobuse.“

„Čože? Kto to celé naplánoval?“ ohradila som sa. „A čo je na buse také zlé?“

Robinson si vzdychol. „Všetko, ale budem trochu konkrétnejší, aby si na mňa toľko neupierala tie svoje veľké modré oči. Je to *náš* výlet, Axi, a nemienim ho prežiť s chlapíkom, ktorého práve pustili z väzenia, či s nejakou stareňkou, ktorá mi bude chcieť ukazovať fotky vnúčat.“ Namieril na mňa vidličku s koláčom. „Navyše autobus je v podstate obrovská Petriho miska plná množiacich sa superbaktérií a trvá nekonečne dlho, kým sa na ňom niekam dostaneš. To sú dva bonusové dôvody špeciálne pre teba.“

Rozhodila som rukami. „Nepamätám si, že by sme mali súkromné lietadlo, Robinson.“

„Kto tu rozpráva o lietadle? Vezmeme si auto, ty trdlo,“ odvetil. Potom sa oprel a bezstarostne si prekrížil ruky za hlavou. „A myslím to presne tak, ako to hovorím.“

3

„Čo to stváraš?“ zasyčala som. Robinson ma viedol neďalekými bočnými uličkami, lenže mal asi dvakrát dlhšie nohy než ja, a tak som musela bežať, aby som s ním udržala krok.

Keď sme prišli ku križovatke, schmatla som ho za rameno a otočila som ho k sebe. Zrazu sme stáli zoči-voči. Darebák a slečna puritánka.

„Vážne to chceš urobiť?“ spýtala som sa. „Povedz, že nie.“

Usmial sa. „Ty si naplánovala trasu, ja sa postarám o dopravu.“

„Robinson...“

Striasol zo seba moju ruku a bratsky ma chytil okolo pliec. „Teraz sa upokoj, DD, a dám ti malú lekciu, ako si vybrať správne vozidlo.“

„Akú lekciu? A nevolaj ma tak.“ Bola to skratka pre dobré dievča a privádzala ma do šialenstva.

Robinson ukázal na auto pred nami. „Toto je jaguár. Krásna mašina. Ibaže to je model XJ6 a tie mávajú problém s palivovými filtrami. Nemôžeš ukradnúť auto, z ktorého bude vytekať palivo, Axi, pretože by sa mohlo vznietiť, a keby si v ňom nezhorela, určite by si šla sedieť za krádež.“

Prešli sme trochu ďalej a vzápätí namieril prst na zelený minivan. „Dodge Grand Caravan je priestranný a spoľahlivý, ale my sme dobrodruhovia, a nie starostlivé mamičky, ktoré potrebujú rozvážať svoje ratolesti na krúžky.“

Rozhodla som sa hrať jeho hru. „Fajn, a čo tamto?“ nadhodila som.

Zahľadel sa tým smerom, kam som ukazovala, a zamyslel

sa. „Toyota Matrix. Áno, to je rozhodne dobrá voľba. Hľadám však niečo vkusnejšie.“

Medzitým už sponad obzoru začalo vykukovať slnko, vtáky sa zobudili a dohovárali sa štebotom. Kým sme s Robinsonom brázdili ulice pokryté lístím, cítila som, že celá štvrť sa preberá k životu. Čo keď nejaký chlapík vyjde von po noviny a prichytí nás – dvoch nespratníkov – pri tom, ako si podozrivo obzeráme okolité autá?

„No tak, Robinson,“ ozvala som sa. „Vypadnime odtiaľto.“ Stále som dúfala, že sa nám podarí stihnúť autobus. Mali sme ešte desať minút.

„Chcem dokonalý kúsok,“ poznamenal.

V tej chvíli sme kútikmi oka zazreli akýsi pohyb. Rýchlo sa k nám blížilo niečo hnedé. Zalapala som po dychu a chytila som sa Robinsona.

Zasmial sa a pritiahol si ma bližšie. „Hou, Axi, upokoj sa. Je to iba pes.“

Srdce mi tlklo ako opreteky. „Hej, už vidím.“

Videla som aj to, že nevyzerá útočne. Bol to len taký štupeľ so zlepenou a strapatou srstou bez obojka a bez štítkov. Podišla som k nemu s natiahnutou rukou a pes sa strhol. Nato sa otočil, vykročil rovno k Robinsonovi (ako inak) a oblízal mu dlaň. Potom si mu tá prekliata potvora sadla k nohám. Čupol si a pohladkal ju.

„Robinson,“ povedala som netrpezlivo, „či už pôjdeme busom, alebo ukradnutým autom, je načas vypadnúť.“

Zdalo sa, že ma nepočuje. Dlhými a peknými rukami jemne šklbal psími ušami a zviera sa pretočilo nabok. Keď mu poškrabkal brucho, pes bol v takom vytržení, že začal mykať nohami a vyvalil ružový jazyk.

„Ty si ale dobrý chlapec,“ zapriadol Robinson nežne. „Komu patríš?“

Hoci mu nemohol odvetiť, odpoveď sme obaja poznali. Bol vychudnutý a srst' mal zlepenú blatom. Na chrbte mu bolo vidno kúsok holej kože. Nepatril nikomu.

„Kiežby si tak mohol ísť s nami,“ hlesol Robinson. „Čaká nás však dlhá cesta a nemyslím, že by sa ti ktovieako páčila.“

Pes sa naňho pozrel tak, akoby mu chcel pohľadom naznačiť, že sa mu bude páčiť čokoľvek na svete, ak ho pri tom bude Robinson škrabkať. No keď utekáte pred svojím životom a nemôžete si so sebou vziať nič, čo nepotrebujete, zatúlaný pes spadá do kategórie zbytočnosti.

„Pomaznaj sa s ním trochu, Axi,“ naliehal Robinson.

Zohla som sa, prsty som vnorila do jeho špinavého kožu-cha presne ako Robinson, a len čo som mu rukou prešla po hrudi, cítila som, že sa mu zatrepotalo srdce. Potešil sa, že našiel domov a niekoho, kto sa oň postará.

Úbožiatko, pomyslela som si. Z nejakého dôvodu som sa vedela vžiť do jeho pocitov. Nemal nikoho a uviazol tu.

My však nie. Onedlho už budeme preč.

„Je mi to ľúto, kamoško, no odchádzame,“ povedala som. „Musíme ísť.“

Bolo to hrozne čudné, ale bolelo ma to skoro takisto ako slová, ktoré som na rozlúčku pošepla otcovi.

4

Robinson dal psovi kúsok sušeného hovädzieho mäsa a nechali sme ho tak. Potom sme zamierili na koniec bloku, kde Robinson zrazu prudko zastal. „Tam je,“ zašepkal užasnuto. Schytil ma za ruku a prebehli sme cez križovatku.

„Čo?“ spýtala som sa, no pravdaže nereagoval.

Ak to bude takto pokračovať, budeme si musieť pohovoriť. Nemienila som cestovať s človekom, ktorý vníma iba polovicu z toho, čo rozprávam. Keby som chcela, aby ma niekto ignoroval, mohla som zostať v Klamath Falls so svojimi idiotskými spolužiakmi a s otcom alkoholikom.

„Tamto máš odpoveď,“ vyhrkol napokon s takým túžobným povzdychom, ani čo by sa práve zamiloval. Otočil sa ku mne, pompézne sa poklonil a ponúkol mi rameno ako uvádzač v nejakej nóbl reštaurácii (v K-Falls nič také nemáme).

„Alexandra, milady, váš kočiar už čaká,“ vyhlásil so širokým úškrnom. Zagúľala som očami – robila som to vždy, keď sa hral na Brita a oslovoval ma celým menom.

V tom okamihu som znova prevrátila oči – vysvitlo totiž, že môj takzvaný kočiar je v skutočnosti *motocykel*. Veľký čierny Harley-Davidson s pneumatikami, ktoré mali biele bočnice, s lesklými chrómovanými časťami a dvoma bočnými kapsami z čiernej kože s ozdobnými striebornými krúžkami. Mal dve sedadlá s poduškami a na kormidle viseli strapce. Tá mašina žiarila, akoby ju práve zložili z predvážacieho pódia.

Robinson stál vedľa mňa a šepkal čosi v nejakom cudzom jazyku. „Dva vačkové hriadele, objem motora tisícpäťstoosem-

desiatštyri kubických centimetrov, vidlicový dvojvalec,“ zašomral. Vzápätí dodal niečo ako: „Elektronická škrtiaca klapka, šesťrýchlostná prevodovka.“ Vyliezlo z neho ešte kopu ďalších slov, ktorým som nerozumela.

Bola to úžasná motorka, to som videla dokonca aj ja, hoci sotva rozoznám terénny motocykel od ducati. „Paráda,“ poznamenala som a pozrela som sa na hodinky. „Ale už by sme naozaj mali ísť.“

Presne v tej chvíli som si uvedomila, že Robinson sa k nej skláňa so skrutkovačom v ruke.

„Preskočilo ti?“ zasyčala som.

Ibaže Robinson neodpovedal. Zasa.

Chystal sa *spojiť drôtky* a rozbehnúť motor. *Panebo...*

Prebehla som na druhú stranu ulice a skrčila som sa medzi dve autá. Do žíl sa mi nahnal adrenalín a zatvorila som oči.

To hádam nemôže byť pravda, hovorila som si v duchu. Určite sa mu tú vec nepodarí naštartovať a náš výlet sa v nijakom prípade nezačne týmto.

Všetko som mala naplánované a takto som si to rozhodne nepredstavovala.

Vtom tiché ráno preťal hukot motora. Otvorila som oči a o sekundu nato som zbadala Robinsonove nohy, ktoré viseli z harleya.

Mala som vtedy zakričať: *Porušujeme zákon!* Lenže moja myseľ takúto zmenu plánov skrátka nevedela spracovať. Nedokázala som zo seba dostať ani slovo. Napadlo mi iba: *Uteká v kovbojských číždách! Je to príšerne nepraktické.* A v ďalšom okamihu mi zišlo na um: *Prečo som si ich nevzala aj ja?*

„Vstaň, Axi,“ zvolal Robinson. „Nasadaj.“

Zostala som však čupieť ako priklincovaná a zaplavila ma úzkosť. Dostanem infarkt rovno tu na Cedar Street medzi

pikapom a volvom s nálepkou OKREM TOHTO AUTA JAZDÍM EŠTE NA METLE. A takto sa skončí môj veľkolepý útek!

No odrazu sa ku mne natiahol a zdvihol ma hore. Potom si už pamätám len to, že som sa ocitla za jeho chrbtom na vrčiacom stroji, zatiaľ čo Robinson túroval motor.

„Chyť sa ma,“ nariadil mi.

Bola som taká vydesená, že som ho poslúchla.

„A teraz sa drž!“

Zaradil rýchlosť a vyrazili sme. V ušiach mi hučalo. Mala som pocit, že môj otec sa pri tom zvuku zobudí a bude sa čudovať, či ho práve prebrala skorá letná búrka.

Preleteli sme okolo supermarketu Safeway, futbalového poľa strednej školy, krčmy Reel M Inn Tavern, kde sa o každý piatkový večer nalieval pívom, a okolo „mexickej“ reštaurácie (burrito tam posypávali parmezánom).

Áno, Klamath Falls patrilo k mestečkám, ktoré vyzerajú najlepšie v spätnom zrkadle.

Keď som však videla, ako sa mi mihá pred očami, a cítila, že mi vietor ošľaháva tvár, bolo mi jedno, či zobudíme celé to smradľavé mesto.

Mala som sto chutí zakričať: *Vylezte mi na hrb!*

Robinson radostne zvýskol.

Podarilo sa nám to. Boli sme slobodní.

5

Táto mašina sa ani náhodou nedala porovnať s mopedom, ktorý som raz riadila. Nikdy som nezažila nič podobné. Ešte sme neboli na diaľnici, ale napriek tomu som už mala dojem, že lietame.

V tom hukote motora ku mne zrazu doľahol Robinso-
nov hlas. „*I don't want a tickle/ 'Cause I'd rather ride
on my motorsickle!*“ Bola to stará pieseň Arla Guthrieho. Pozнала som tie slová, pretože otec mi ich spieval, keď som bola malá.

„*And I don't want to diiiiie, just want to ride on my motor-
cy... cle,*“ pridala som sa, hoci som nedokázala udržať tón.

Robinson nás pokojným tempom viezol okolo nákupných
centier na predmestí. Začal si písať (lebo ak si niekedy bu-
dete chcieť vykričať hlasivky, skúste spevom prehlásiť har-
ley). Správal sa, akoby bolo celkom normálne, že uháňame
preč na ukradnutom motocykli.

Preboha, čo sme to urobili? Mali sme byť v autobuse
a namiesto toho sme sedeli na čmajznotej motorke, ktorá
stojí viac, než môj otec zarobí za dva roky. Útek bol jedna
vec, no krádež to posúvala na úplne inú úroveň. V hlave sa
mi nepretržite vybavoval otcov sklamaný výraz, keď za mňa
bude musieť zaplatiť kauciu, či titulok v miestnom denníku
Klamath Falls Herald and News – DOBRÉ DIEVČATKO SA DALO
NA ZLÉ CHODNÍČKY – vedľa nelichotivej policajnej fotografie,
na ktorej budú moje modré oči a svetlá pokožka pôsobiť
ešte vyblednutejšie.

Len čo sme zamierili južne od country klubu, kde mama počas dámskych pokerových večerov chodievala na trnkové džin fazy, pokúšala som sa zahnať predstavu, že za každým rohom stoja policajti. Hneď ako nás zaregistroval ďalší motorkár, ktorý smeroval do mesta, pochytil ma poriadny strach. Keď prechádzal okolo, spustil ruku a vystrčil dva prsty. Robinson to gesto zopakoval.

„Už nikdy nepúšťaj kormidlo!“ zjačala som.

„Veď to je harleyovský pozdrav,“ zvolal Robinson.

„No a?“

„Bolo by nezdvorilé, keby som mu ho neopätoval!“

Dobré spôsoby sú človeku, samozrejme, nanič, ak leží v priekope... Nepovedala som to však nahlas, lebo som musela uznať, že Robinson tú motorku riadil tak, akoby to robil už tisíckrát predtým. Mohlo to tak byť? Nepotrebuje na to človek nejaký špeciálny vodičák? A čo malo znamenať to štartovanie pomocou drôťkov? Ja by som za ten istý čas sotva prišla na to, ako ju rozbehnúť s kľúčom. Veru, nazbieralo sa mi zopár vecí, ktoré s ním musím prebrať.

Keď sme prechádzali popri obchodnom centre s domácimi potrebami a Eddieho kráme, Robinson čosi zakričal, jeho hlas však zanikol v hukote motora. Tuším sa ma pýtal: „Si pripravená?“ Nemala som poňatia, na čo naráža, ale nech to už bolo čokoľvek, moja odpoveď by bola pravdepodobne *nie*. Potom som si všimla, že povolená rýchlosť sa zvýšila na osemdesiatosem kilometrov za hodinu a Robinson pridol plyn.

Možno to je zjavné, no ak sedíte na motorke, od okolitého sveta vás nedelí vôbec nič. (Ani od tvrdej vozovky.) Vietor vám ošľaháva tvár. Slnko vám svieti do očí ako reflektor. Nemáte čelné sklo. Nie sú tam bezpečnostné pásy. Už sme išli viac než stovkou a tenká biela ručička sa dvíhala ďalej. Obchytila som Robinsona pevnejšie.

„Čo to robíš?“ zvolala som.

Stodvadsaťdeväť. Svišťanie vetra prehlušilo môj rev.

Stoštyridsaťpäť. Začali mi tiecť slzy. Držala som sa Robinsona ako kliešť.

Stošesťdesiatjeden. Pripadala som si ako v rakete, ktorú práve vystrelili do vesmíru.

V žilách nám prúdil adrenalín pripomínajúci tekutý oheň. Akoby sme boli nabití elektrinou. Nebezpeční. Motorka sa zachvela, nabrala ešte vyššiu rýchlosť a vietor sa zmenil na obrovitánsku neľútostnú ruku, ktorá sa ma z nej snažila zhodiť.

Pred očami mi prebleskol celý môj ničotný a smutný život. Zbohom!

Ten strach bol vzrušujúci. Desivý a zároveň úchvatný, a keď som si predtým myslela, že ma chytá infarkt, teraz som ho už mala *určite*.

Bol to absolútne závratný a ohromujúci pocit a užívala som si každú jednu sekundu.

V tých bleskurýchlych okamihoch som zo seba strhla nálepku dobrého dievčatka z malého mesta ako škaredý sveter a spálila ju v plameňoch harleyovskej značky. S Robinsonom sme boli utečenci. Vyhnanci.

A keby sme zhoreli pri ohnivej zrážke – nuž, nezomreli by sme azda šťastní?